

LA SET MÉS PROFUNDA

A la Quaresma d'enguany i a partir d'aquest diumenge, llegim tres relats rics i profunds de l'Evangeli de Sant Joan. Són tan importants que a l'Església antiga eren emprats com a catequesis prebaptismals. Se'ns presenta Jesús com l'aigua viva —Evangeli de la Samaritana—, la llum del món —escena del cec de naixement—, i la resurrecció i la vida —passatge de la resurrecció de Llàtzer.

L'escena primera, de la Samaritana (Jn 4,5-42), té lloc a Sicar, a prop del pou de Jacob, un espai carregat de memòria bíblica. Jesús hi arriba cansat del camí, al migdia, l'hora de més calor. No és un detall anecdòtic: el quart Evangeli ens mostra així un Crist plenament humà, que comparteix el cansament i la fragilitat, però també el moment de màxima llum, símbol de la revelació que és a punt de produir-se. En aquesta trobada aparentment senzilla al costat d'un pou, se'ns revela el cor mateix de la fe cristiana: un Déu que surt a l'encontre de la set més profunda de l'ésser humà.

NOMÉS QUAN ENS DEIXEM MIRAR PER CRIST TAL COM SOM, PODEM INICIAR UN CAMÍ DE CONVERSIÓ REAL

La iniciativa és sorprenent: «Dóna'm aigua.» Jesús, el Fill de Déu, es presenta necessitat. No comença exigint ni ensenyant, sinó demanant. Déu s'adreça a la dona samaritana des de la humilitat i la confiança. Aquesta petició obre un diàleg que trenca totes les barreres: entre jueus i samaritans, entre home i dona, entre el just i la persona amb una vida ferida. La fe neix sempre així: com un encontre gratuït, no com una imposició. Ben aviat la conversa gira entorn de l'aigua. Jesús parla d'una «aigua viva», un do que calma una set més profunda que la del cos. Teològicament, és una clara al·lusió a l'Esperit Sant, el do de Déu que fa brotar vida nova en el cor de qui l'acull. La samaritana representa tota la humanitat que cerca, sovint sense saber-ho, una plenitud que cap pou d'aquest món no pot donar.

Quan Jesús posa al descobert la veritat de la seva vida —«has tingut cinc marits»— no ho fa per condemnar-la, sinó per alliberar-la. Déu no salva amagant la veritat, sinó revelant-la amb

amor. La dona se sent coneguda del tot i, alhora, respectada i estimada. Aquí es manifesta una gran clau espiritual: només quan ens deixem mirar per Crist tal com som, sense màscares, podem iniciar un camí de conversió real.

El diàleg culmina amb una revelació decisiva sobre el veritable culte: «els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat». Ja no es tracta d'un lloc sagrat concret, sinó d'una relació viva amb Déu. Jesús es presenta com el nou Temple, i l'Esperit fa possible una adoració que neix del cor i transforma la vida.

Finalment, Jesús es revela obertament com el Messies: «Sóc jo, el qui et parla.» És significatiu que aquesta revelació tan clara sigui adreçada a una dona samaritana, marginada socialment i religiosament. La gràcia de Déu no coneix exclusions. La samaritana deixa la seva gerra —símbol de les antigues recerques— i es converteix en testimoni: anuncia als altres allò que ha viscut. Qui ha fet aquesta experiència no pot guardar-la per a si mateix.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

AGENDA

9 de març

—**Conferència quaresmal «Quan la creu esdevé art», a Tarragona.** A les 19.00 h, a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís, missa i conferència de José Manuel Almuzara. Organitzen les unitats pastorals Tarragona Centre i Tarragona Ponent.

10 de març

—**Conferència quaresmal «El Silenci? M'ho pots explicar?», a Reus.** Anirà a càrrec de la Gna. Montse Vidal, membre de l'Associació Amics del Desert, fundada per Pablo d'Ors. Serà a les 20.00 h a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís. Organitza la Confraria de Nostre Pare Jesús del Calvari.

12 de març

—**Conferència «Pasqua ortodoxa a la nostra demarcació», a Reus.** Anirà a càrrec del P. Vasile Baltaretu. Tindrà lloc a la Parròquia ortodoxa romanesa dels Sants Cal·línic i Fructuós a les 19.00 h. Organitza la Confraria de la Verònica.

—**Conferència «Higini Anglès, home d'Església i musicòleg», a Tarragona.** Anirà a càrrec del Dr. Joaquim Garrigosa. Serà a les 19.00 h al claustre del Palau de la Diputació de Tarragona.

—**Conferència «75 anys d'història d'uns misteris testimonials», a Valls.** Anirà a càrrec del P. Joan Font, c.m.f., i serà a les 19.30 h a la Biblioteca Popular. Organitza la Confraria d'Alumnes i Exalumnes del Col·legi Pare Claret de Valls.

Del 13 al 14 de març

—**24 hores per al Senyor a Tarragona.** Serà a l'església de Sant Antoni de Pàdua a partir de les 18.00 h del divendres i fins a les 18.45 h del dissabte. La primera jornada començarà amb el viacrucis i hi haurà l'eucaristia a les 19.00 h, l'exposició del Santíssim Sagrament i la vetlla amb PraiseLord Group Music a les 21.30 h. El dissabte hi haurà missa a les 9.00 h, recés quaresmal a partir de les 10.00 h, estona de pregària amb els joves a les 16.00 h, res del sant rosari i la coroneta de la Divina Misericòrdia a les 18.00 h i, finalment, la benedicció i la reserva del Santíssim Sagrament. Organitzen les unitats pastorals Tarragona Centre i Tarragona Ponent.

13 de març

—**Conferència «Sant Antoni Abat i l'Orde dels Antonians», a Valls.** Anirà a càrrec de M. de l'Esperança Amill i tindrà lloc a les 19.30 h a la Parròquia de Sant Antoni Abat. Organitzen els Campaners de Valls.

14 de març

—**Viacrucis processional a Reus.** Organitzat per l'Arxiconfraria del Sant Crist de la Creu, s'iniciarà a les 17.30 h a la Residència d'Avis del barri Sol i Vista, i recorrerà els carrers d'aquest barri.

—**Representació de La Passió a Reus.** Anirà a càrrec de la companyia La Teatr'era de Castellvell del Camp i tindrà lloc, a les 20.00 h, a la Sala Santa Llúcia. Les entrades es poden adquirir a taquilla o bé a través del web entrapolis.com.

EN UN MINUT

—**Conveni per a la promoció d'habitatge social.** L'arquebisbe Joan Planellas, president de la Conferència Episcopal Tarraconense, i el president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa, van signar, el dia 16 de febrer, un conveni per mitjà del qual les diòcesis catalanes col·laboraran amb la Generalitat i amb altres institucions públiques i privades del país per tal d'incrementar el parc d'habitatge social a Catalunya. Per assolir l'objectiu es crearà una taula de treball, integrada per membres designats per la Conferència Episcopal Tarraconense i per la Generalitat de Catalunya. Aquesta taula de treball es reunirà inicialment un cop al semestre i estudiarà la creació d'habitatge social amb béns de titularitat de l'Església, i proposaran els canvis normatius que la facin viable i sense alterar el títol de propietat. També impulsarà la signatura de convenis de col·laboració entre les administracions públiques i les diòcesis titulars dels béns per a la creació de nou habitatge social, i vetllarà perquè els projectes es destinin a col·lectius en situació de vulnerabilitat.

—**Celebració del Dimecres de Cendra a Reus.** El dimecres dia 18 de febrer va començar el temps de la Quaresma. L'arquebisbe Joan va presidir la celebració a la Prioral de Sant Pere Apòstol de Reus amb motiu de la clausura de la visita pastoral que ha realitzat a la Unitat pastoral de Reus. Durant l'homilia, el Sr. Arquebisbe va explicar que «la Quaresma és un temps per unificar vida interior i acció exterior, per revisar si el nostre servei neix de la pregària o només de la inèrcia, si la nostra militància eclesial neix de l'amor mutu o del costum, si el nostre compromís com a cristians està sostingut per una fe que sap agenollar-se en el secret». En acabar l'homilia va tenir lloc la benedicció i la imposició de la cendra.

REFLEXIONS QUARESMALES

«Dona, aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27)

Som davant d'una escena central en la crucifixió de Jesús al Calvari. Sol, abandonat per la família i pels seus seguidors, enmig d'un patiment intens pel dolor físic de la crucifixió i pel pes del pecat del món. I, sense fer cap ressò al seu sofriment, ara adreça la seva mirada amorosa als qui són al peu de la creu: la seva mare i el deixeble a qui ell estimava (v. 25).

Amb un tracte respectuós i ple de misericòrdia diu: «Dona, aquí tens el teu fill» (v. 26). Jesús sap que com a fill primogènit no podrà cuidar la seva mare i li cal vetllar pel seu sosteniment i protecció. Per això, des de la creu, la confia al deixeble fidel que ja caminava en la fe. És un lliurament amb doble intenció. La primera, mostrar que no sols buscava el benestar físic de la mare sinó instituir la veritable família, no per vincles de sang, sinó per l'obediència a Déu. Així, en Maria s'estableix una nova família d'amor: la família espiritual, l'Església. La segona, cridar la seva mare a una nova i profunda relació de comunió amb Ell: de "mare a deixeble" en la fe, esdevenint Mare del deixeble i, a través d'ell, de tots els creients, l'Església. Aquesta maternitat humana-divina de Maria la fa Mare de l'Església.

I diu al deixeble estimat: «Fill, aquí tens la teva mare» (v. 27a). Jesús també el crida a una nova relació de comunió amb ell i amb la seva mare fent-lo "fill en el Fill". I les paraules de Jesús porten el deixeble creient a actuar en conseqüència: «Des d'aquell moment prengué Maria a casa seva» (v. 27b) per cui-

dar-la, protegir-la i honorar-la, perquè ha entès que el ministeri de l'amor comença a casa i ni el patiment no pot aturar-lo.

El deixeble estimat representa cada creient que des del peu de la creu no sols té cura de Maria sinó que ens la regala com a mare de l'Església. Així el nostre camí de fe està unit indissolublement a Maria des del moment en què Jesús, morint, a la creu, ens la dona com a mare que eixampla el seu cor adolorit per acollir tot-hom i estimar-los com els estimava Jesús, esdevenint així font d'esperança i de veritable alegria.

No som orfes! Des de la creu brolla la maternitat espiritual de Maria i la fraternitat en Crist. No estem sols! Tenim una Mare que intercedeix i acompanya. Maria al peu de la creu coneix el dolor i l'esperança; també avui continua estant al peu de tantes creus de persones

que sofreixen. I a nosaltres, com al deixeble estimat, Jesús ens crida a créixer en confiança filial acollint Maria a casa nostra, a la nostra vida concreta i, amb ella, abraçar el patiment sostingut amb fe i esperança.

Preguntem-nos, avui: qui tenim a prop per cuidar amb gestos d'amor fraternal tal com Jesús ens va ensenyar? Demanem que les paraules de Jesús a la creu ens portin a actuar en conseqüència.

Mercè Custodi

Membre del Consell Pastoral Diocesà

Cicle A

Litúrgia de les Hores: setmana III

Diumenge, 8: III Diumenge de Quaresma [Ex 17,3-7; Salm 94,1-2.6-7.8-9; Rm 5,1-2.5-8; Jn 4,5-42 (*o bé més breu*: Jn 4,5-15.19b-26.39a.40-42) (LE/LH pròpies)]

Dilluns, 9: [2Re 5,1-15a; Salm 41,2.3;42,3.4; Lc 4,24-30]
Santa Francesca Romana, religiosa (Comm.)

Dimarts, 10: [Dn 3,25.34-43; Salm 24,4bc-5ab.6-7bc.8-9; Mt 18,21-35]

Dimecres, 11: [Dt 4,1.5-9; Salm 147,12-13.15-16.19-20; Mt 5,17-19]

LITÚRGIA DE LA SETMANA

Dijous, 12: [Jr 7,23-28; Salm 94,1-2.6-7.8-9; Lc 11,14-23]

Divendres, 13: [Os 14,2-10; Salm 80,6c-8a.8bc-9.10-11ab.14 i 17; Mc 12,28b-34] Dia d'abstinència

Dissabte, 14: [Os 6,1-6; Salm 50,3-4.18-19.20-21ab; Jn 18,9-14]

Diumenge, 15: IV Diumenge de Quaresma [1Sa 16,1b.6-7.10-13a; Salm 22,1-3.4.5.6; Ef 5,8-14; Jn 9,1-41 (*o bé més breu*: Jn 9,1.6-9.13-17.34-38) (LE/LH pròpies)]

PER A SABER MÉS

Qui és sant Francesc?

Francesc neix a Assís l'any 1182 en el si d'una família burgesa. El seu pare és un ric comerciant que té una botiga a la mateixa ciutat d'Assís.

Viu una joventut inquieta, però diverses experiències, com la de veure fracassada la seva aspiració a ser un gran cavaller, a estar un any tancat a la presó i malalt, l'aniran marcant i el portaran a un camí de reflexió i de silenci, i a començar a experimentar en el seu interior la set de Déu. Alhora, es fa cada vegada més atent a la pobresa i a la marginació de la gent senzilla, sobretot una realitat tan quotidiana d'aquell moment com eren els leprosos.

Un dia, mentre pregava davant d'un Crist crucificat a la capella de sant Damià, sent una veu que li diu: «Francesc, repara la meva casa, que està en runes.» Ell interpreta això al peu de la lletra i comença immediatament a reconstruir materialment aquesta capella.

El pare de Francesc, que no podia entendre de cap manera el comportament del seu fill, el cita davant el tribunal del bisbe. Francesc es despulla dels seus vestits i abandona la llar dels pares per començar una nova vida.

Opta per una vivència de l'evangeli, pel seguiment radical de Jesucrist, vivint amb una pobresa total. Ben aviat se li comencen a ajuntar els primers companys: viuen del que els dona la gent, anuncien amb senzillesa la Paraula i serveixen els malalts, els leprosos...

La vida de Francesc i dels germans era de pregària, de treball, de penitència i d'extrema pobresa, i tot això viscut en fraternitat i amb alegria. Era una vivència radical i absoluta de l'evangeli.

L'any 1212, Clara d'Assís i unes quantes companyes més també seguiran el mateix estil de vida de Francesc.

Ràpidament, l'Orde va creixent i s'estén per tot Europa. A poc a poc, a Francesc se li comencen a manifestar diverses malalties greus, entre elles la ceguesa, fins que es troba immers en un període d'abatiment i de desànim, en una nit fosca.

El setembre de 1224 es retira a la muntanya de l'Alverna, en un lloc apartat i solitari, per a fer pregària. El 14 de setembre experimenta la visió d'un serafí amb sis ales, amb l'aparença d'un home crucificat que fa que se li formin en peus i mans els signes dels claus com els de Jesús crucificat, i al costat una ferida. Francesc ja no és el mateix, s'ha identificat plenament amb Jesucrist pobre i crucificat que ell tant estima. Ha tornat a recobrar la pau i l'alegria interior.

Francesc comença a viure els dos últims anys de la seva vida. És en aquest temps que compondrà el *Càntic del germà sol*, un gran cant de lloança a Déu per l'obra de la creació.

Arriba a Francesc la germana mort. Un dia, el metge, forçat per Francesc a dir la veritat, li confessa clarament que morirà a primers d'octubre. Francesc esclata de joia.

Francesc va morir cantant i lloant el Senyor, animant els germans a romandre fidels a Déu, a la pobresa, al seu ideal de vida... El dia 3 d'octubre, als 44 anys, és cridat pel Senyor a estar amb Ell per sempre. Havia acomplert la seva missió.

Germanes Clarisses de Reus

NOMENAMENTS

El Sr. Arquebisbe, Dr. Joan Planellas i Barnosell, ha signat, amb data de 16 de febrer, el següent nomenament:

—**Mn. Albert Font Aldaz**, vicari de les parròquies de Sant Pau i Santa Clara de Tarragona

L'ENTREVISTA

Mn. Joan Àguila Chavero,
membre del grup Canta la Teva Fe:

**«Creem música per a tothom qui vulgui
obrir el cor a Déu»**

El grup de música cristiana de l'arxidiòcesi de Tarragona Canta la Teva Fe ha tret un nou disc, *El meu memorial*, amb vint cançons que fan referència a la Setmana Santa i a la Pasqua. Aquest ja és el cinquè disc d'un grup amb vint anys de trajectòria, que canta en català la Paraula de Déu. Avui conversem amb Mn. Joan Àguila, provicari general per a la pastoral i veu i guitarra de Canta la Teva Fe, per a saber més sobre el nou disc.

—Com s'ha gestat aquest nou disc?

Les cançons de Canta la Teva Fe, i especialment aquest nou disc, neixen sempre d'una experiència de pregària, a través dels salms o d'algun evangeli. Sempre hi ha alguna frase que em sedueix i, repetint-lo moltes vegades, m'acaba suggerint una melodia que pot convertir-se en una tornada i, a partir d'aquí, anem muntant l'estructura de tota la cançó. Per això, totes les cançons tenen un referència bíblica molt arrelada.

—Què trobem al disc *El meu memorial*?

Hi trobem el moll de l'os de la fe cristiana, el *kerigma*, és a dir, els misteris de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist. És el primer que explicaríem a algú quan volem que realment s'enamori del Senyor i conegui el que vivim els cristians. Tal com la Setmana Santa és la setmana principal de la vida de l'Església, en aquestes cançons fem referència a aquest misteri a partir de tot l'itinerari: comencem amb el Diumenge de Rams, que és una cançó molt de carrer, molt alegre, tal com va passar. I anem fent tot el camí, juntament amb Jesús i els seus deixebles: el rentament de peus al sant sopar, la institució de l'eucaristia, el manament de l'Amor, el camí de la Creu, les paraules de Jesús a la Creu, la mort, Maria amb el seu fill als braços i, finalment, tota l'experiència de la resurrecció fins arribar a la Pentecosta. És un discurs que jo recomano que es vagi assaborint juntament amb la vivència dels dies sants.

—Quina cançó destacaria del nou disc?

La cançó que dona nom al nou disc, *El meu memorial*, és la cançó de la institució de l'eucaristia. I allí he procurat ser fidelíssim: *Preneu, mengeu-ne tots, que això és el meu cos entregat per vosaltres*. Penso que és la cançó que les inclou a totes. Igual com quan celebrem l'eucaristia, allí hi ha tot el misteri pasqual i tot el misteri de l'Església, que és Jesús mateix que s'entrega per a salvar-nos. A més, com a anècdota, és una cançó que hem dedicat a la Clara, la filla d'un dels nostres guitarristes, el Xavi, que aquest any rebrà la primera comunió i que sempre ve als assajos. A vegades s'avorreix una mica, però sempre diu que té moltes ganes de fer la primera comunió per poder seure a taula amb Jesús i participar plenament de l'eucaristia.

—La música és la via perquè la fe doni llum a la societat?

És una via molt important. He anat aprenent que per ajudar una persona a fer experiència de trobada amb el Crist i experiència de conversió no li has de parlar al cap, sinó que li has de parlar al cor. No has d'intentar convèncer-lo amb les idees, sinó seduir-lo a través d'un missatge que és Jesús mateix, que és la Paraula. I la música parla al cor. Quan algú escolta una melodia que li agrada, la vol tornar a sentir. A més, quan repetim les tornades fa que aquell misteri es pugui anar assaborint i desplegant en el cor de les persones. Per tant, crec que la música és una via que ens ajuda perquè moltes persones que viuen el missatge cristià des d'una certa distància puguin acostar-se i puguin aprofundir-hi.

—Per tant, la música ens pot ajudar a acostar-nos a Déu?

Crec que sí. En el moment que estem vivint ara, en què ens trobem que hi ha un augment considerable de persones que estan trucant a les portes de l'Església, que demanen el baptisme, és un recurs per a fer el Primer Anunci, per a convidar les persones a entrar en el misteri de la fe i, a partir d'aquí, poder fer el seu itinerari catequètic i acabar participant plenament de l'Església amb els sacraments de la iniciació cristiana.

—Com ha anat evolucionat Canta la Teva Fe?

Fa vint anys tots els membres érem molt joves i teníem molta més disponibilitat i energia. A poc a poc hi ha hagut parelles que s'han anat casant, han format famílies o han hagut d'anar a viure fora i no han pogut participar-hi tant. Ara som catorze membres en actiu, però amb tota la gent que ha passat pel grup mantenim un segon cercle per a no perdre el vincle. D'altra banda, vam néixer com un grup per a joves, ja que se'ns va encarregar el disc *Marcats per l'Esperit* per a l'Aplec de l'Esperit que es va celebrar a Tarragona el 2007, però ara ja no quedem reduïts a l'etapa juvenil, primer perquè nosaltres ja ens hem fet grans i la música que compartim potser ja neix d'un altre sentiment, i també hem vist que molta gent més gran, de les paròquies, també utilitzen i se serveixen de la nostra música. Per tant, jo diria que vam néixer amb una vocació d'acompanyar el jovent, però que ara creem música per a tothom qui vulgui obrir el cor a Déu. Si ens hem mantingut com a grup és perquè la vida compartida, la pregària compartida, la música ens ha ajudat a consolidar la nostra fe i el fet de fer-la per nosaltres i obrir-la als altres també ens ha ajudat molt a mantenir-nos.

> Podeu escoltar el disc al canal de YouTube @cantalatevafeCTF.

LECTURES

Diumenge III de Quaresma

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial [94,1-2.6-7.8-9 (R.: 8)]

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. **R.**

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: «No enduriu els vostres cors com a Meribà, com el dia de Massà en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» **R.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-15.19b-26.39a.40-42)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo

i no teniu res per treure aigua. D'on la traiu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou. Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

Mirada endins per Pol Montserrat i Rovira, president de l'Agrupació de Confraries i Germandats de Valls

La samaritana

Aquest relat de la trobada entre Jesús i la samaritana és una invitació a deixar-nos sorprendre per un Déu que s'apropa allà on menys ho esperaríem. Jesús arriba cansat al pou, i és des d'aquesta senzillesa que obre un diàleg profund. Parla amb una dona considerada estrangera i impura pels jueus, trencant prejudicis i murs que separaven comunitats. La proposta de l'«aigua viva» no és només una imatge bonica: representa la capacitat de Jesús de transformar el cor, d'apagar les sets més profundes, aquelles que ni els esforços ni els hàbits no poden saciar. La dona, en sentir-se mirada de veritat, reconeguda i estimada, experimenta una llibertat nova que la porta a abandonar la gerra i a convertir-se en testimoni. El seu anunci no és perfecte, però és sincer, i això toca els cors del poble. El text ens recorda que la fe neix d'un encontre personal amb Jesús i creix quan s'expressa en la vida quotidiana.

Per a aquesta setmana ens podem proposar buscar moments de silenci per escoltar què ens demana Jesús avui i discernir quina «aigua viva» necessitem per a viure amb més autenticitat i esperança.

